

TRES PISTOLEROS E DOÑA KAY

Juurimusiikkia Lounais-Suomesta

Elettiin vuotta 2021, kun sain ensikosketuksen Turun seudulta koitoisin olevaan Tres Pistolerosiin. Tuolloin bändi oli omien sanojen mukaan kolmimiehinen trio. Viime vuonna bändi kasvoi kvartetiksi, kun Katri Heinonen liittyi bändin solistiksi. Muutoksen myötä musiikillinen anti laajeni ja nimi muuttui muotoon Tres Pistoleros e Doña Kay. Kauan odotettu debyyttialbumi saatiin työn alle ja sen julkaisua odotellessa vaihdoin muutaman sanan Sami Tammiojan ja Katri Heinosen kanssa.

RIKU METELINEN

Mitä bändille kuuluu?

– Katri Heinonen: Hyvää kuuluu, keikkoja odotellessa.

– Sami Tammioja: Meidän uusi levy on nyt vihdoinkin valmis. Julkkarikeikka oli Logomossa toukokuun lopulla.

Kun viimeksi teimme haastattelua, bändi oli trio ja nyt nelikko.

– ST: No joo, siinä oli tavallaan se juttu, että ruvettiin funtsamaan, miten saataisiin jonkinlaista uutta kulmaa meidän musiikkiin ja tekemiseen. Tämän tyylisiä kitaravetoisia bluesrock-trioja on Turussakin aika monta, saati sitten Suomessa, puhumattakaan Texasista tai maailmasta. Mä olen laulanut vain, koska kukaan muu ei ole laulanut. Minä en ole varsinaisesti laulaja, kun taas Katri on. Se on tavallaan ihan eri soundi, mikä siinä on. Vaikka biisit on samoja ja meidän soitto tavallaan on sinänsä samanlaista, niin se kokonaissoundi on eri. Naislaulajavetoisia tämän genren bändejä ei välttämättä ole kuitenkaan ihan

hirveästi. Laulavia naisia genren sisällä on Beth Hart, Sari Schorr ja muut, mutta bändejä on vähemmän.

– ST: Katrin liittyttyä bändiin mä voin vaan soittaa. Tai tarkoitan, että voin keskittyä rauhassa kitaraan. Jos nyt haluan jotain taustalaulua laulaa, niin sitten voin vähän täydentää. Mutta sitä ei tarvitse olla koko ajan. Se on mulle iisimpää, kun huomattavasti harvemmin tarvitsee muistaa mennä mikrofonin luokse. Katri pystyy laulamaan sellaisia lainabiisejä, joita mä en lähtisi edes kokeilemaan. Ei mun kannata, mutta Katriltä se ei ole mikään ongelma. Monesti kun ehdotamme jotain, että vedetään tämmönen, niin Katri kysyy lähinnä, että mistä sävellajista mennään.

– KH: Vähän katsotaan, ettei ihan tarvitse falsetista kiljua.

– ST: Kyllähän sä teknisesti laulat mitä vaan, kun taas oma lauluskaalani on muuttunut vuosi vuodelta vain rajalliseksi. Suurin osa biiseistä, mitä mä olen kirjoittanut, on

sellaisia jotka mä pystyn laulamaan. Se on vähän rajoittanut sitä ilmaisua.

Pitkään työn alla ollut debyyttialbumi on saapunut painosta, joten lienee hyvä puhua levyn tekemisestä?

– ST: Teimme kaiken hyvin perinteisesti. Ajettiin Helsinkiin studioon, pystytettiin kamat, soitettiin, Katri lauloi ja sen jälkeen kuunneltiin. Sitten soitettiin vähän lisää ja sitten odotettiin miksauksia.

– KH: Siinä meni aina se yksi päivä, että pääsi illaksi kotiin. Kolmisen kuukautta varmaan oli suunnilleen ne välit. Tavallaan vähän reilun vuoden verran kaiken kaikkiaan. Sanotaan, että aika valmiiden vedosten kanssa mentiin, ja monta kertaa saimme Eeroltakin (*Kaukomies, levyn äänittäjä*) hyvää palautetta, kun pohjatytöt oli valmiiksi tehty. Neljä kertaa olimme studiossa eli pari biisiä kerralla. Silloin kun aloitettiin, niin melkein tiedettiin, että mitkä kaikki tulee. Enimmäkseen taloudellisista ja logistisista syistä teimme sen näin.

– ST: Jos olisi taloudellisesti mahdollista, niin oltaisiin voitu tehdä äänitykset viikossa. Sanotaan, että siellä niitettiin ainoastaan jotain taustalauluja ja systeemejä, koska niitä saa vetää niin paljon kuin on mahdollista. Hannu Leiden hoitaa sitten sen karsimisen. Kaikki oli harjoiteltu tosi hyvin, mikä mahdollisti tietysti sen, että ei tarvinnut olla studiossa niin kauan. Siinä mielessä se oli vaan tosissaan pitkälti äänittämistä.

– KH: Kaikki eivät ole Vesterisiä yhtyeineen, jotka buukkaavat studion kuukaukeksi ja ovat siellä joka päivä. Se olisi ihan hyvä juttu, jos siihen vain olisi mahdollisuus.

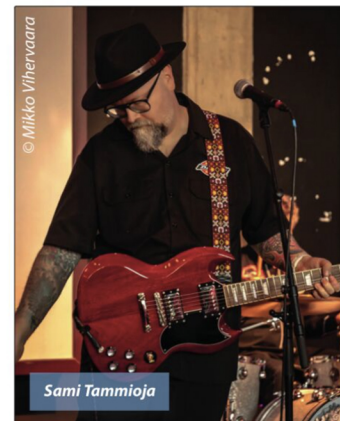
– ST: Meillä kaikki tehtiin tavallaan lennossa, miksattiin ja masteroitiin soitetut biisit valmiiksi. Muutamasta niistä julkaistiin videotkin, ihan pitämään yllä sitä tietoisuutta, että meiltä on tullut uutta musiikkia. On huomattu varsinkin se, että jos laittaa videolinkin, että tämmöisiä juttuja, niin se helpottaa keikkamyyntiä.

– KH: Tekstit on aina tekstejä, mutta kun mukana on joku linkki, niin ennemmin semmoisen ottaa katseluun.

Muutama sana levyn materiaalista?

– KH: Siellä on muutamia uusia biisejä. Sitte on näitä, mitä äijät on ennen minua jo soitelleet ja tehneet levyillekin. Mutta nyt tietenkin ne tehtiin uudestaan, koska bändin tyyli on muuttunut vähän sen myötä, kun tulin bändiin.

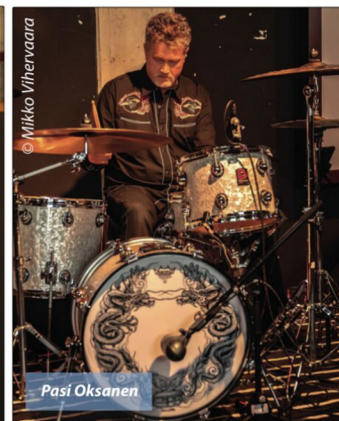
– ST: Joo, siellä on aikaisemmin triona julkaistuja kappaleita ja osa on sellaisia, mitä soittimme triona, mutta emme olleet levyttä-

Sami Tammioja

Jarno Mäkinen

Pasi Oksanen

neet. Muutamia ei juurikaan ole edes soitettu triona. Siellä on myös yksi biisi, jonka kirjoitin sen jälkeen, kun Katri tuli bändiin. Mun käsittääkseni, monesti bändien ensimmäiset levyt on sellaisia, joissa kappaleita on pitkälti ajalta. Me pyrimme levyttämään materiaalia, jota oli koko bändin mielestä järkevää tehdä. Myöskin niin, että ei olisi vaan samanlaisia biisejä. Tällä kertaa päädyttiin näihin.

– KH: Mukana on monen sortista, vähän eritymistä ja pikkusen eri vauhtista. Sellaista ettei jää yksitoikkoiseksi. Levystä on saatavana CD- ja vinylversiot.

Lainakappaleet?

– ST: Mehän soitetaan keikalla jonkun verran lainoja, mutta levyille ei niitä tullut. Se on vähän kaksipiippuinen juttu. Mä tykkään kuunnella levyjä, joissa on tuttuja biisejä. Jos mä törmään johonkin uuteen artistiin, niin pidän siitä, että mukana on hyvin tehtyjä covereita. Eikä mulla ole sinänsä mitään lainakappaleita vastaan. Varmaan olisimme voineet tehdäkin, jos olisimme innostuneet johonkin kappaleeseen. Olisi kiva, jos siinä olisi jonkinlainen oma kulma. Lainabiisin tekeminen vain siksi, että tekee lainabiisin ei tuntunut hyvältä. Siitä mä tykkään, että Katri laulaa silleen miesten perinteisesti laulamia kappaleita. Sellainen olisi voinut olla ihan järkevä ottaa levyille, mutta tällä kertaa niin ei tapahtunut.

Mikä olisi unelmien keikkapaikka?

– ST: Mä oon kerran soittanut Tavastialla, se on aika hyvä.

– KH: Pitäkööhän tähän nyt heittää vähän käänteiskierteinen vastaus, että kun ollaan sanottu, ettei olla haaveiltu niistä stadionkeikoista, mutta jos yhden joskus pääsisi

tekemään, niin se voisi ehkä olla semmoinen.

– ST: Stadionkeikka? Mä varmaan eksyisin siellä lavalla!

– KH: Sama juttu, Mä tarvitsisin jonkun tyypin, joka ohjaisi mut lavalle ja sieltä pois.

– ST: Ruisrockin rantalava, oisko se kova?

– KH: Mutta sekään ei ole Ruisrock enää...

– ST: Ei, se ei ole, mutta oisko se silti kova?

– KH: Sanotaan, että jos olisin saanut soittaa joskus 70- tai 80-luvulla nimenomaan Ruisrockin lavalla, niin se olisi ollut hienoa. Mutta siihen ei tietenkään pysty enää.

Katri Heinonen

– ST: Jos mä pääsisin, niin mä hyvin mielelläni soittaisin Tavastialla vielä toisenkin kerran. Tavastiassa on jotain semmoista... Siinä on jotain niin legendaarista, ei edes nykyään pelkästään suomalaista, vaan ihan yleismaailmallista, kansainvälistä. Ja tällä kertaa mä otattaisiin itsestäni kuvan siellä shakkiruutuisessa takahuoneessa, koska mulla ei ole mitään todistetta siitä, että olen siellä ollut. Silloin ei ollut kännyköitä ja kukaan meistä ei tajunnut, että otettaisiin edes yksi kuva siellä.

– KH: Kun sitten on kuullut niitä juttuja, että Tavastian backstage on aika ahdas ja pieni, ettei siellä aina ole niin kivaa. Etenkään muinaisina aikoina, kun sisällä on saanut vielä polttaa.

– ST: Se on totta, että se takahuone on kapea ja ahdas, mutta mä sanon silti Tavastia.